

RODINA

5/2023

Nepoškvrnenej

VIANOCE IDÚ

*Zima sa odela snehovým rúchom
z hviezdičiek bieleho snehu.
Radosť sa rozlieva, trbliece vzduchom,
prináša úsmev a nehu.*

*O pár dní otvorí raj svoju bránu,
svet zastrie presvätá bázeň.
Anjeli zavesia zvončeky na ňu.
Príde sám Ježiško na zem.*

*Dieťaťko prekrásne, útle a sladké
anjeli vložia do jaslí.
Prinesú nasýtiť Márii Matke,
aby svet, nebesia žasli.*

*Ježiško maličký, veľký Boh, môj Kráľ,
pred tvojou velebou padám.
Daj, by ťa svet do srdc vianočných pozval.
Ten, čo ťa nepozná, hľadal.*

*Kľakám pred oltármi obrovskej zeme,
kláním sa v hlbokom chvení.
Všade si ten istý, hoc v jasliach driemeš.
Daj nech nás svätá noc zmení.*

*Chceš bývať na zemi, Ježišu Kráľu,
naveky ostávať s nami.
V presvätej Hostii za pokrm svetu
podarúvať seba z lásky.*

Henny Fiebigová – Siváková

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej

038 31 VRÍCKO 190

☎ 043/493 37 41

ICO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danka Kubičková

Výchádza 5-krát ročne

Ročník XXXI.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlačiareň: P+M Turany

Čirkvénné schválenie:

Rímskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

№. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: december 2023

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

Jasličky. Neodmysliteľná súčasť Vianoc. Pri pohľade na jasličky v našej kaplnke, ktoré máme každoročne postavené pod sochou Panny Márie a medzi bohostánkom a veľkým krížom zaveseným na stene, som si uvedomila, že by som k nim mohla dať nápis „*Boh tak miloval svet...*“ (Jn 3, 16-18). Jasličky nám hlásajú práve túto skutočnosť. To isté poslanstvo zaznieva aj z bohostánku a z kríža. Do akej miery sme schopní prežívať túto skutočnosť v našom každodennom živote?

Do ticha vianočnej noci nám zaznievajú slová pápeža Františka: „Drahý brat, drahá sestra, dnes večer sa k tebe Boh približuje, pretože si pre neho dôležitý. Z jasieľ ti hovorí slová ako pokrm pre tvoj život: „Ak sa cítiš pohltený udalosťami, ak ťa zožiera pocit viny a nedostatočnosti, ak túžiš po spravodlivosti, ja, tvoj Boh, som s tebou. Viem, čo prežívaš, lebo som to sám zažil v jasliach. Poznám vaše slabosti, vaše zlyhania a vašu históriu.“
(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

Vzácní jubilanti roku 2024	2
Duchovná kytica	5
Vianoce sv. Františka	10
Ježiško pre mňa	13
Dieťa zázračnej medaily	15
Vianoce v mojom detstve	18
350. výročie zjavenia	20
Liturgická formácia	22
Panna Mária – Rozväzovačka uzlov	25
Svedectvá a spomienky	28
Informácie	31
Osemsmerovka	32

Narodil som sa, aby som vám povedal, že som a vždy budem blízko vás. ‘Vianočné jasle, prvé posolstvo božského Dieťaťa, nám hovoria, že Boh je s nami, miluje nás a hľadá nás. Tak sa nad tým zamyslite!’“

Každý z nás má svoje osobné jasličky, svoj Betlehem – rodičov, miesto a čas svojho narodenia. Boh nás povolal k životu na tejto zemi a zveril nám poslanie. Žijeme uprostred mnohých bratov a sestier a aj my podľa príkladu Pána Ježiša máme byť s nimi a pre nich a spolupracovať na ich spásu.

Príkladom vo vernom plnení poslania je pre nás aj Panna Mária. Nech nás nielen vo vianočnom období, ale po celý náš život sprevádza Božie požehnanie a príklad Panny Márie.

Sr. M. Alžbeta

Vzácní jubilanti roku 2024

V roku 2024 uplynie 100 rokov od narodenia troch vzácných ľudí, ktorých život je viac či menej spojený aj s Rodinou Nepoškrvnenej. Sú to kardinál Ján Chryzostom Korec, kardinál Jozef Tomko a sr. M. Bernadeta Pánčiová. Ako prvého si krátkou spomienkou chceme pripomenúť otca kardinála Korca, ktorý sa narodil 22. januára 1924 v Bošanoch. Otec kardinál, v časoch totality tajný biskup, podporoval mnohé aktivity laických hnutí a spoločenstiev v časoch, keď nemohli verejne pôsobiť. So sestričkou Bernadetou, zakladateľkou RN, sa poznali dlhé roky. Otec kardinál vedel o RN, tejto dnes už veľkej duchovnej rodine a jej poslaní od samého vzniku. Okrem iného udelil cirkevné schválenie knihám, ktoré napísala sestrička Bernadeta pod pseudonymom Miriam Liptovská... Veľmi dobre vieme, že napriek riziku tajne vysvätil mnohých kňazov, povzbudzoval kňazov, ktorí pôsobili v pastorácii, aj tých, ktorí nemali štátny súhlas, rehoľné sestry i laikov...

Pri príležitosti blížiaceho sa jubilea otca kardinála J. Ch. Korca prinášame krátku spomienku jedného z kňazov, ktorí ho osobne poznali.

Dá sa ešte niečo dobré o Korcovi povedať či napísať? Táto veta odznela pri jednom mojom stretnutí s „biskupom v montérkach“ a utkve-

la mi v pamäti. Bola to rečnícka otázka, lebo biskup bol pod „starostlivým pohľadom“ všemocnej ŠtB. Biskup ju vyslovil v súvislosti

s istým príspevkom, v ktorom bol označený div, že nie za toho, kto môže mávnutím ruky zničiť Československú socialistickú republiku, ale v závere bolo konštatované len to výstražné a veľmi nebezpečné: „Neprejdú!“

A kde zaznela? Bolo to v čase mojich novokňazských rokov v Nitre, niekedy v júlovom týždni roku 1977. Na faru zatelefonoval Anton Korec, brat biskupa v montérkach, vtedy vedúci predajne Spolku sv. Vojtecha. „Kaplánko, prídte, dostal som nejakých pár ružencov.“

A tak som sa vybral do nevábne vyzerajúcej predajne SSV. Roky nevymaľovaná pôsobila dojmom, že patrí niekde do dvadsiatych rokov 20. storočia. Pripomínala starinárstvo. Vedúci predajne sa vzpie-ral jej reorganizácii a až neskôr som pochopil túto jeho „snahu“ zachovať predajňu v takom stave, v akom bola. Nebola vábna pre tých, ktorí by mali záujem o tieto priestory, a navyiac, bola na ulici, ktorá v tých rokoch úplne zapadala do koloritu, ktorý jej dávali jej obyvatelia. V zmysle politiky KSS do historického stredu mesta nasťahovali neprispôsobivých občanov. Keď som tam dorazil a vstúpil do obchodu, bolo zjavné, že vedúci je silný faj-

čiar. Najskôr mi ukázal niekoľko ružencov, ktoré vtedy boli vzácnosťou, pri ich prezeraní mi všeličo hovoril. Zapamätal som si, že hovoril o nutnosti oddychu, lebo v tom čase som bol sám na kaplánke a veru tých povinností bolo viac ako dosť, a potom pustil správy a ukázal rukou dozadu. Pochopil som. Kúpil som zopár ružencov, zaplatil, nahlas pozdravil, otvoril dvere, akoby som odchádzal, vrátil som sa do predajne a zamieril do skladu. A tam sedel on – biskup v montérkach. Podal mi ruku a na papieriku, ktorý mi v tom podaní ruky odovzdal bolo napísané: „Potichu a obozretne.“

Nasledoval rozhovor prekrývaný iba vysielaním rozhlasu. Biskup potreboval niečo vedieť o stave vysokoškolskej mládeže. Blízko fary bol vysokoškolský internát, tak sa zaujímal, ako je to s mladými, aký je ich vzťah k viere, či nemajú strach ísť na bohoslužby, či prístupujú ku sviatostiam a iné otázky, ktoré sa dotýkali pastorácie tejto skupiny ľudí. Kaplánovi dal viacero dobrých rád a zdôrazňoval to, čo bolo na spomínanom lístku. Bol si vedomý toho, že je sledovaný, ale aj toho, že každé jeho stretnutie môže byť tomu, s kým sa stretne, veľmi nepríjemné

– pretože nejeden človek bol po tom, ak to vysnorili eštabáci, predvolaný na výsluch. Istým spôsobom biskup prejavil svoju opatrnosť aj tým, že požiadal „kaplánka“, aby ho vyspovedal, lebo, ako povedal, ak jestvovalo niečo aj pre mnohých príslušníkov ako isté tabu, tak to bola spoveď. Už to predsa neboli päťdesiate roky, ale predsa boli tvrdé. Pred rozlúčkou mi povedal, a to mi ostalo dobre v pamäti: „Bud’te opatrní, lebo mocní neznášajú tých, ktorí dokážu priťahovať mladých, dlho sa tu neohrejete, lebo ste pre nich nebezpečný. Máte schopnosť ovplyvňovať mladých.“ A stalo sa – o rok ma musel môj biskup preložiť, lebo inak prídem o štátny súhlas. Na záver rozhovoru ma biskup

v montérkach poprosil, aby som na neho pamätal v modlitbe. Vtedy som mu pripomenul niečo z jeho života, keď v Bošanoch prosil kaplána Palkoviča o požehnanie. Kaplán, neskôr pápežský kaplán a prelát, nám často o tom hovoril, a tak som to vtedy povedal aj biskupovi v sklade predajne SSV: Mons. Palkovič spomínal: „...na kaplánsku v Bošanoch za mnou prišiel Janko Korec. Vedel som o ňom, že študoval u jezuitov, jeho mamička často prosila o modlitbu za neho. Pred odchodom si kľakol predou mnou a poprosil o požehnanie. Nemal som ani len náznak tušenia, že požehnávam biskupa Katolíckej cirkvi. Až pri zverejnení rozsudku som sa dozvedel, kto v skutočnosti predou mnou v kaplánsku kľakal a prosil o požehnanie.“

Ako často hovorieval, kedykoľvek sa spomenul biskup Korec alebo neskôr kardinál Korec, bol vždy hrdý na stretnutia s ním a nezaprel ho ani vtedy, keď raz cirkevný tajomník v Považskej Bystrici, ktorý vždy rád provokoval a chodieval s neodmysliteľným notesom a počas rozhovorov s kňazmi naň viacmenej nenápadne, inokedy celkom zjavne poklopkával a s „vysokou dôležitosťou“ naznačoval, že v ňom

je všeličo o tom, s kým sa rozpráva, nadhodil, že vie o jeho stretnutiach s Korcom, tým rebelantom, a že celkom iste by bol najradšej, keby sa takíto ľudia stali riadnymi biskupmi, ale to nehrozí. Jeho odpoveď vtedy bola jednoznačná: „To by bolo najsprávnejšie“. Neskôr vždy pri stretnutiach s kardinálom spomínali na jeho pastoračnú činnosť v Bošanoch a Mons. Beňušku. Niekoľko ráz som mal možnosť byť pri takýchto rozhovoroch v Púchove na fare. Pri tejto spomienke sa biskup usmial a potichu povedal: „*Dá sa ešte niečo dobré o Korcovi povedať či napísať?*“ A vzápätí dodal: „*Asi sa predsa dá, kapláňko, robte si vždy svoj úsudok a nedajte sa manipulovať médiami.*“

Takže čo sa dá o Korcovi povedať a napísať? Iste veľmi veľa dobého – ja osobne kladiem dôraz na jeho neutíchajúci záujem o mladého človeka, aj keď mal svoju krížovú cestu, vnímal človeka z kríža ako Kristus, keď na Golgote na kríži komunikuje s lotrom, vníma jeho ľútosť, komunikuje s matkou i učeníkom. A ja som mu vďačný za cenné rady, ktoré dal tento biskup, kardinál kapláňkovi a neskôr pacientovi na jednotke intenzívnej starostlivosti v Topoľčanoch v roku 1992, za podporu v ťažkej chorobe a dodanie odvahy, aby nerezignoval a videl svoju budúcnosť v častom pripomínaní si odkazu sv. Augustína: „Nepoznám plány Božie, ale nemôžu byť zlé:“

Vdp. Daniel Dian

Duchovná kytica

pre Svätého Otca Františka a otcov biskupov

Drahý náš Svätý Otec František a drahí naši otcovia biskupi!

Každý rok k Vám na Vianoce putuje duchovná kytica pripravovaná z modlitieb a obiet členov Rodiny Nepoškvrnenej. Táto milá povinnosť modliť sa a obetovať za pastierov svätej Cirkvi vyplýva zo samotného členstva v Združení Rodina

Nepoškvrnenej. Zostavenie duchovnej kytice bolo prvým krokom zakladateľky Rodiny Nepoškvrnenej sestry Bernadety Pánčiovej, ktorá v roku 1975 ležala v martinskej nemocnici a spolu so spolupacientkami sa modlila posvätný ruženec. Na výzvu Svätého Otca Pavla VI., aby sa celý svet zapálil evanjelizá-

ciou lásky odpovedala zostavením duchovnej kytice, ktorú listom za všetky spoločníčky poslala do Ríma. V liste Svätého Otca uistila o tom, že Slovensko na neho nezabúda.

Milovaný Svätý Otec, otcovia biskupi, v prianí zakladateľky, aby Vás členovia Rodiny Nepoškrvnenej denne duchovne podporovali, neustále pokračujeme. Aj v tomto roku sme pamätali na Vás vo svojich modlitbách a obetách, ktoré sme vložili do duchovnej kytice. Kvety duchovnej kytice od mnohých našich chorých, trpiacich, starých a opustených členov, aj tých, ktorí im pomáhajú v nesení kríža, prijmite ako dar k Vianociam. Vyprosujeme Vám od Boha silu kráčať v pravde a láske v tomto čase prebiehajúcej synody a namáhavom čase vojnových konfliktov vo svete, v čase, keď sa musíme veľa modliť,

aby sme ostali verní hodnotám evanjelia. „*Dať dostatočný priestor Duchu Svätému,*“ to sú Vaše slová, Svätý Otec, ktoré ste adresovali účastníkom biskupskej synody v Ríme. Tieto slová platia aj pre nás, aby sme vedeli rozlišovať, čo Boží Duch od nás chce, ako nás chce viesť v našich rodinách, ale aj vo veľkej Rodine Nepoškrvnenej.

Pani Alžbeta z Michaloviec nám v liste napísala: „*Svätý Otec, tak veľmi by som Vás chcela potešiť a povzbudiť pri nesení Vášho ťažkého kríža, ktorý Pán Ježiš vložil na Vaše plecia. Chcela by som vyzdvihnúť to, že hoci kolená Vám už tak dobre neslúžia, ale Váš rozum a pevná vôľa plniť všetko to, čo Boh od Vás žiada, je neotrasiteľná. Je to i napriek tomu, že doba, v ktorej žijeme, nami otriasa. Počas synody Vám vyprosujeme hojnosť darov Ducha Svätého, aby ste lodičku Cirkvi viedli pevnou rukou, lebo teraz ju Pán Ježiš zveril Vám – aby prešla svojou očistou a kalváriou, a tak došla k vzkrieseniu. Toto naše prianie chceme podporiť 12 000 posvätnými ružencami obetovanými v tomto roku za Váš pontifikát od tridsiatich troch členov Rodiny Nepoškrvnenej z Michaloviec.*“

Drahý Svätý Otec, naši členovia chcú vydávať svedectvo o Ježišovi Kristovi a jeho láske k ľuďom aj vtedy, keď trpia chorobou, nedostatkom či opustenosťou. Mnohí naši členovia vydávajú verné svedectvo aj vtedy, keď s láskou prijímajú svoj kríž a svoje utrpenie prinášajú ako obeť nebeskému Otcovi za spásu a obrátenie duší. K tejto modlitbe a obetovaniu sa za iných ich viedla aj zakladateľka Rodiny Nepoškvrnenej sestra Bernadeta Pánčiová, ktorá vo svojom živote tiež dlhé roky niesla kríž choroby.

Dostali sme list z Dražkoviec, v ktorom Pani Elvíra píše: „Som ťažko chorá onkologická pacientka, ale uvila som z modlitieb krásnu kyticu pre Vás, Svätý Otec. Každý deň o piatej hodine večer sa modlím posvätný ruženec, v nedeľu obetujem za Vás svätú omšu. Chodím na elektrickom vozíku, nevládzem chodiť, mám aj načúvací aparát, lebo inak nič nepočujem. Modlím sa aj za otcov biskupov. Veľmi ťažko sa mi píše, pretože po chemoterapii sa mi trasú ruky, ale ruženček udržím, vďaka Bohu. Prajem Vám požehnané vianočné sviatky, aby sme ešte dlho počúvali Vaše kázne a poučné slová. Všetky Vaše návštevy sledujem a modlím sa,

aby ste sa vždy zdravý vrátili domov.“

Modlitby za Svätého Otca Františka a otcov biskupov zasielajú aj pani Mária (85-ročná) s postihnutým synom Mariánom (63-ročný): „*Veľmi vrúcne sa modlíme za Svätého Otca a otcov biskupov. S TV LUX sa každý deň modlíme za nich štyri posvätné ružence a vyprosujeme im pevné zdravie.“*

O svojom obetovanom utrpení nám napísala aj pani Zuzana z Košíc s dcérkou Kristínkou. „*V tomto roku sa mi podarilo viackrát vykonať si Novénu k Panne Márii z Pompejí. Obetovala som ju tiež za Svätého Otca. Obetujem taktiež moje bolesti, každodenné ružence, ťažkosti a situácie spojené s mojou psychiatrickou diagnózou (paranoidná schizofrénia s ťažkými depresiami), spojenou s častým vnútorným bojom. Prežila som aj zrazenie autom, bolesti som obetovala aj za Svätého Otca a otcov biskupov. Obetujem za nich svoje každodenné modlitby a asi 500 ružencov.“*

Slovensko je posiate mestami, dedinkami, v ktorých vzklíčili semienka Rodiny Nepoškvrnenej. V tejto našej rodine Mária vedie svoje deti k láske k jej Synovi prostredníctvom spoločnej modlit-

by posvätného ruženca. Takéto miesta vznikli aj na Morave a v Čechách aj v iných krajinách, odkiaľ nám členovia píšu a uisťujú nás o modlitbách za našich duchovných pastierov. Za Rodinu Nepoškvrnenej na Morave a v Čechách nám napísali sestry pani Ludmila a pani Mária z Bánova: „*Rodina Nepoškvrnenej na Morave a v Čechách uvila pre Svätého Otca Františka a otcov biskupov duchovnú kyticu k Vianociam. V roku 2023 sa do nej zapojilo 132 členov a obeťovalo 28542 dní modlitieb, ruženecov, koruniek k Božiemu milosrdenstvu, chorôb a utrpenia.*“

Drahý náš Svätý Otec, členovia Rodiny Nepoškvrnenej sa tešia, že kráčate spolu s nami. Sprevádzate nás na našich životných cestách. Nie je Vám ľahostajná budúcnosť sveta, ktorá je v tomto čase ohrozená vojnovými konfliktami a utrpením ľudí v týchto krajinách. Modlíte sa s nami za tieto krajiny. 28. október tohto roku ste vyhlásili za deň modlitby a pôstu za pokoj. Vo svojej modlitbe ste vyzdvihli Máriu, ktorá bola odvážna a statočná v skúškach, ale zároveň i iniciatívna. Mária, ktorá neprestala so svojou činnou láskou a prichádzala nám v ústrety s prosbou o modlitbu

a pokánie. Tieto rady našej Matky by sme chceli nasledovať – modlitbou a prijatím svojich krížov, pokánia nášho života.

Pani Mária z Holíča v liste napísala: „*Pre Svätého Otca Františka sme uvili kyticu modlitieb k jeho náročnej, ťažkej a nádhernej práci. Tiež myslíme na otcov biskupov a teraz aj na mladého a nového biskupa Františka Trstenského. V Holíči sa modlíme každý deň pred svätou omšou ruženec, v nedeľu pridávame korunku k Božiemu milosrdenstvu a modlíme sa tiež májové a októbrové pobožnosti. Na Svätého Otca myslíme počas jeho apoštolských ciest, zvlášť do tých krajín, kde je ohrozený na živote.*“

Za členov RN z Viničného posielala duchovnú kyticu pre Svätého Otca pán farár Štefan: „*Rodina Nepoškvrnenej posielala Svätému Otcovi Františkovi kyticu modlitieb posvätného ruženca, v ktorých prosíme za vypočutie jeho úmyslov a za jeho zdravie. Svätý Otec, ste naším duchovným otcom a priateľom, ktorý nám ukazuje cestu životom. Povzbudzujete nás, aby sme sa nebáli, keď je ťažká a aj trnistá. Pán Ježiš kráčal po nej z lásky k nám a on nám dal aj svoju Mat-*

ku, aby nám pomáhala. Ďakujeme za kráčanie s nami pútnikmi k najvyššiemu Pastierovi a s úctou si spomíname na Vašu návštevu Slovenska.“

Svätý Otcé, vo svojej homílii na ukončenie synody ste povedali: „Sme povolani snívať o Cirkvi, ktorá slúži najmenším. Cirkev, ktorá nikdy nevyžaduje vysvedčenie za dobré správanie, ale ktorá slúži, miluje a odpúšťa.“ Chceli by sme sa Vám poďakovať za tieto slová, pretože aj naši členovia patria k tým „malým“, nie vždy veľkým pred svetom, ale vzácnym v Božích očiach.

Pani Anna nám v mene štyroch členiek z Bratislavy napísala: „Každý deň sa modlíme posvätný ruženec. Prispievame do kytice pre Svätého Otca s počtom 1800 posvätných ružencov, no obetujeme aj naše bolesti, trápenia i ťažkosti, súvisiace so starobou. Obetujeme tiež modlitby korunky k Božiemu milosrdenstvu. Svätému Otcovi posielame pozdrav z hĺbky našich srdc. Obdivujeme jeho vytrvalosť, pracovitosť, trpezlivosť i pokoru, že aj napriek zdravotným ťažkostiam i veku, koná mnohé aktivity. Homílie, ale aj príhovory majú svojim obsahom veľkú silu, cítiť z nich, že sú to slová milujúceho otca s veľkou charizmou.“

Pani Anna napísala za členov z Tepličky nad Váhom: „Členovia nášho spoločenstva Rodiny Nepoškvrnenej chcú z úprimného srdca poďakovať Pánu Bohu za nášho milovaného Svätého Otca a modlíme sa, aby ho naplňal svojou láskou, aby bol stále naším dobrým pastierom. Chceme mu v podobe malej kytičky venovať k Vianociam denné modlitby posvätného ruženca a všetky radosti, bolesti i trápenia a uisťujeme ho, že ho veľmi milujeme. Tiež chceme u Pána Boha vyprosovať aj naším biskupom, ktorí ho v našej Cirkvi zastupujú, nech ich Pán požehnáva, aby boli opravdivými otcami v našich diecéznych rodinách a príkladom apoštolskej horlivosti. Sme šťastní, že ich máme.“

Drahý Svätý Otec, otcovia biskupi, vybrali sme len niekoľko z mnohých listov, ktoré k nám prichádzajú. Všetky hovoria o veľkej láske k Svätému Otcovi, otcom biskupom, o tom, ako si Vás členovia vážia a modlia sa za Vás. Na Vianoce, keď si budeme pripomínať príchod Kráľa chudobných na túto zem, priložte si ku svojim darčekom aj tento duchovný dar – vianočnú kyticu modlitieb a obiet od členov Rodiny Nepoškvrnenej. V malom betlehemskej Dieťati sme my

kresťania spoznali Boha, lásku, ktorá sa nám dáva a chce, aby sme ju šíрили ďalej. K tomuto ohlasovaniu dobrej zvesti chceme odrobinkou prispieť aj my, a to najmä našimi modlitbami a obetou svojho vlastného života.

Požehnané a sväté Vianoce v spoločnosti malého Ježiša v jasliach a nový rok 2024 Vám za všetkých praje a vyprosuje

sr. M. Alica Marta Marienková,
štatutárna zástupkyňa
Rodiny Nepoškrvnenej

Vianoce sv. Františka

Jeden z prvých obrazov znázorňujúcich sv. Františka je obraz, ktorý uchovávali v Greccio, neskôr bol však pri jednom požiari zničený. Avšak zostala z neho jedna kópia, ktorá zobrazuje Františka, ako si dvíha vreckovku k oku, aby si utrel slzy. To je znakom toho, že tak si na neho pamätali jeho súčasníci.

Františkovu vieru vyjadrujú jeho slová: „Chcem vidieť Boha: chcem sa ho dotýkať a žiť s ním.“ Ako by František spájal vtelenie s prijatím Eucharistie. Bratia neskôr tieto myšlienky zapíšu v *Napomenutiach*: „Hľa, Ježiš sa denne ponízuje ako vtedy, keď z kráľovského trónu prišiel do lona Panny. Denne k nám prichádza s pokorným výzorom, denne zostupuje z Otcovho lona na oltár v kňazových rukách.“

František nazeral na tajomstvo vtelenia vo svetle Pavlovej perspektívy,

ktorou je poníženie Božieho Syna, jeho zrieknutie sa všetkých výhod božstva. František kontemplanuje Boha, ktorý sa stal jedným z nás. Dokonca sa stal služobníkom, pokoril sa, a aj keď bol bohatý, stal sa chudobným (porov. Flp 2, 5-8; 2 Kor 8, 9). František nasleduje chudobného a poníženého Krista, a preto zdôrazňuje vo svojom živote i v živote bratov chudobu – minoritu.

Blížili sa Vianoce v roku 1223. František chcel, aby sa ľudia, ale aj zvieratá, dokonca i neživé stvorenia, podieľali na radostnom slávení týchto sviatkov. Preto opustil pustovňu pri mestečku Rieti, kde žil, a odcestoval na Vianoce do Greccia. Táto cesta je opísaná v príbehu o rybárovi, ktorý mu pri veslovaní cez jazero daroval vodného vtáka. Podľa toho František cestoval loďou. Greccio sa počas vianočného

obdobia stalo svedkom jednej z najdojemnejších a najobjavnejších udalostí vo Františkovom živote. Približne dva týždne pred sviatkami si František zavolał istého Giovanniho Velita a navrhol mu: „Ak chceš, aby sme blížiaci sa sviatky Vianoc slávili v Grecciu, ponáhľaj sa a starostlivo zaobstaraj, čo ti poviem. Chcel by som totiž osláviť pamiatku toho Dieťaťa, ktoré sa narodilo v Betleheme, a chcel by som, pokiaľ to bude možné, svojimi očami vidieť trpkú núdzu, ktorú už ako dieťa muselo znášať, keď ležalo na sene v jaslách, pri ktorých stál vól a osol.“

Giovanni Velita sa potešil a dal si záležať na tom, aby zorganizoval všetko potrebné. Ani nevieme presne povedať, čo všetko mal zariadiť. Bolo treba vidiečanom z okolia, re-

meselníkom z Greccia i ľudom v blízkych osadách oznámiť, čo sa v Greccio na Vianoce chystá, a pozvať ich na pripravovanú slávnosť. Všetko sa odohralo v kamennej jaskyni.

Františkove Vianoce v roku 1223 pripomína aj apoštolský list Svätého Otca Františka *O význame a dôležitosti betlehenských jaslí*, v ktorom píše: „...25. decembra prišli do Greccia bratia z rôznych končín, spolu s ľuďmi z miestnych usadlostí, ktorí doniesli kvety a fakle na osvetlenie tej svätej noci. Keď dorazil František, našiel jasle naplnené senom, vola a osla. Všetci, čo tam boli, zažili novú a neopísateľnú radosť v priebehu vianočného výjavu. V Grecciu neboli žiadne sochy; scénu betlehenských jaslí spolu inscenovali a prežili všetci, čo tam boli. Takto sa začala naša tradícia: so všetkými, ktorí sa zišli okolo jaskyne, v bezprostrednom spojení pôvodnej udalosti a tých, čo mali účasť na jej tajomstve. Na Vianoce roku 1223 od betlehenských jaslí všetci odchádzali domov s radosťou. S jednoduchosťou tohto obrazu svätý František vykonal veľké dielo evanjelizácie. Jeho vyučovanie sa dotklo srdc kresťanov a aj dnes ponúka jednoduchý, ale auten-

tický spôsob zobrazenia krásy našej viery.“

František mohol s použitím fantázie zrealizovať svoj sen: vidieť, cítiť, dotýkať sa skutočnosti narodenia Pána Ježiša Krista. Keďže František nebol kňaz, počas slávenia Eucharistie konal službu diakona. Zaspieval text evanjelia o narodení Ježiša Krista a potom kázal. Tomáš z Celana, prvý životopisec sv. Františka, o tom píše: „...Zhromaždenému ľudu káže o narodení chudobného kráľa a blahorečí mestečku Betlehem. Často, keď chce vysloviť meno Ježiš, hovorí plný preveľkej lásky *Dieťaťko betlehemske*. A keď vyslovuje slovo *Betlehem*, znie to ako mečanie jahniatka. Viac ako slovami pretekajú jeho ústa láskou. Keď vyslovoval meno *Dieťaťko betlehemske* alebo *Ježiš*, olizoval si pery jazykom, akoby chcel ešte názornejšie ukázať sladkosť tohto mena.“

František potom vzal postavičku Dieťaťa, podržal ju v náručí a predložil ju prítomným k úcte. Giovanni mu Velita sa zdalo, že vidí predtým neživý obraz oživený a pretvorený na živé Dieťa, Krista.

Ku koncu bohoslužby prítomní vošli do svätyne a vzali si kúsky slamy, aby si ich uchovali ako relikvie.

Kolovali správy, že choré domáce zvieratá, ktoré slamu požili, sa uzdravili, a rodiace ženy, ktoré sa jej dotkli, ľahko porodili.

Tieto Vianoce v Grecciu roku 1223 sa stali významnými a sú počiatkom našich jasličiek s blikotavými svetielkami v jaskynkách z lisovaného papiera a sadrových figúrok, ktoré po chodníčku vedúcemu k svätej jaskynke prinášajú dary.

Pre nás je to možno po 800 rokoch folklór, ale pre Františka to bola modlitba a kontemplácia. Celý sa vložil do modlitby a vytváral situácie, ktoré premieňali život na modlitbu a modlitbu na život.

Tento malý chudobný muž z Assisi bol už dva roky pred svojou smrťou na ceste stať sa svätcom zázrakov. Po jeho kanonizácii mal byť na jeho počesť nad miestom, kde sa nachádzali jasle v Greccio, postavený oltár. Poníženosť Božieho Syna, ktorý sa stal dieťaťom v maštali uprostred biedy a domácich zvierat, bola pre Františka vzorom duchovnej dokonalosti. Ten, ktorý raz zomrie za hriechy ľudstva na kríži, sa rozhodol narodiť ako slabé dieťa, ktoré je podriadené všetkým. Preto František celý život plakal srdcom podobným Ježišovmu srdcu a vo svete bol viditeľným znakom *Božie-*

ho plaču. František vstúpil do Božieho srdca, zasnúbil sa s Božím utrpením, preto nemôže robiť iné, ako celý život plakať, lebo: „Láska nie je milovaná!“ Podľa niektorých textov, toto bola skutočnosť, ktorá znepekovovala sv. Františka z Assisi. On z lásky k trpiacemu Pánovi sa nehanbil plakať a nahlas sa sťažovať práve na to, že láska nie je milovaná. Pán je smädný po našej

láske, po tom, aby sme len jemu otvorili celé svoje srdce. Kiežby sme aj my mohli spolu so sv. Františkom zvolať: „Po ničom netúžim, nič iné nechcem, v ničom inom nemám záľubu a potešenie, len v našom Stvoriteľovi, Vykupiteľovi a Spasiteľovi, jedinom pravom Bohu, ktorý je úplné dobro, všetko dobro, celé dobro, pravé a najvyššie dobro.“

Brat kňaz Karol Baran, OFMCap

Ježiško pre mňa

Otec biskup Mons. Viliam Judák vo svojej knihe Jezuliatko opäť prichádza uvádza aj vianočné príbehy niekoľkých autorov. Jeden z príbehov má názov Ježiško pre mňa.

Jedného dňa ku mne do obchodu prišiel zasnežený pán. Snežilo, veľmi husto snežilo, ten pán mal zasnežený odev... Prišiel, usmial sa. Väčšina ľudí, ktorí ku mne do kníhkupectva vojdú, keď mrzne, sa usmeje. V mojom malom obchodíku je totiž krásne teplučko.

Zasnežený pán vytiahol z vrecka kabáta papierik a čítal: „Ježiško pre mňa.“ Spozornela som.

„Ježiško pre mňa,“ zopakoval.

„Takú knihu nemáme,“ povedala som.

„Ježiško pre mňa,“ opakoval pán dôrazne, „tu mi to napísala manželka, že mám kúpiť takú knižku...“

Naťukala som titul do počítača, aj keď som vedela, že o takej knižke som nikdy nepočula. Samozrejme... Taká kniha nie je.

Hovorím mu to a ešte aj ukazujem na obrazovku počítača, aby sa mohol sám presvedčiť.

Pokývne hlavou. „Ježiško pre mňa,“ hovorí neoblomne.

„Pozrite sa, keď mi manželka napíše, čo treba kúpiť, tak to platí, ona sa ešte za všetky tie roky nepomýlila... Ježiško pre mňa.“

Bezradne sa na neho pozriem.

A potom si všimnem: „Vy máte na tom papieriku ešte niečo napísané.“

„Ježiško pre mňa. Tu to vidíte,“ hovorí seabedome a ukazuje mi papierik zblízka.

A ja čítam: JEŽIŠKO PRE MŇA: SCHODY DO RAJA.

„Asi máte kúpiť,“ hovorím mu, „knížku, ktorá sa volá Schody do raja.“

Pozrie sa na papierik a odrazu sa začne smiať.

„No jasné, vidíte manželku... ona takto napíše darček, ktorý chce tento rok dostať na Ježiška... a ja si potom myslím, že tá knížka sa volá Ježiško pre mňa.“

Zasmejeme sa.

Vezmem knížku, ktorú si jeho pani manželka želala, a zabalím ju.

Usmievavý pán znova vchádza do fujavice, ktorú vidím z podlubia môjho obchodíka. Pozerám sa na víriace vločky na námestí.

Ježiško pre mňa...

To vlastne nie je „len“ náhoda, že ku mne ten pán prišiel a prečítal iný názov knížky.

Je to výzva.

Akoby mi chcel niekto povedať, že Ježiško je tu pre nás, no my si to často nevedomujeme, i keď to vieme... zdá sa nám to také samozrejmé, akoby ani nebolo treba o tom premýšľať, akoby

nebolo potrebné vdychovať nádej, ktorá sa z tohto poznania vdychovať dá.

Ježiško pre mňa...

Áno, je tu pre nás. Je tu pre mňa. Nech by sa stalo čokoľvek, vždy je možné vdýchnuť nádej. V akejkoľvek tme sa dá vdýchnuť svetlo z týchto troch slov: Ježiško pre mňa.

Pozrela som sa na fujavicu spoza výkladu kníhkupectva, dívala som sa a cítila som istotu, radostnú víťaznú istotu, akoby som bola v zasneženom betleheme, ktorý som každý rok stavala doma na skriňu.

Akoby som stála pred neviditeľnými jasličkami. Pred jasličkami, z ktorých sa na mňa pozerá:

Ten, ktorý ma miluje.

Ten, ktorý ma nikdy neprestal milovať.

Ten, ktorý jediný má moc a silu doviest' ma k víťazstvu.

Ježiško pre mňa.

Eduard Martin

Dieťa zázračnej medaily

Určite každý z nás už mal možnosť aspoň prostredníctvom televízie či rozhlasu stretnúť sa s naším otcom nunciom Mons. Nicolom Girasolim. Otec nuncius má veľmi blízko k charizme sv. Vincenta de Paul aj k celej vinčentskej rodine. Jeho mama hovorievala, že je dieťaťom zázračnej medaily. Prečo? Aj tom sa dozvieme z rozhovoru s otcom nunciom.

Rodina Nepoškvrnenej patrí do veľkej vinčentskej rodiny. Členmi sú najmä chorí a trpiaci, ale aj tí, ktorí im chcú akýmkoľvek spôsobom pomáhať. Každý má v tejto rodine svoje miesto. Chorí sa najmä modlia a obetujú svoje utrpenie a tí zdravší sa im snažia svojou službou pomáhať prijať a niesť ich kríž. Ako môžeme vo vzájomnej spolupráci podľa vzoru sv. Vincenta de Paul, ktorý vám je dobre známy, vydávať účinnejšie svedectvo o Kristovi, o jeho láske a milosrdenstve?

Tak, že budeme kráčať spolu. Pápež František to veľmi často opakuje. A to je aj synodálna cesta, ktorá sa dá zhrnúť tromi slovami: spoločenstvo, spoluúčasť a misia. Keď kráčame spolu, môžeme sa navzájom počúvať a pomáhať si. Všetci máme niečo, čo môžeme dať a prijať... Ak kráčame sami, nemáme útechu a spoločenstvo. Preto kto sa zatvára do seba, vzdáľuje sa od všetkých. O kríž sa treba deliť, majú ho niesť všetci, každý s tým darom a charizmou, ktoré vzbudzuje Duch Svätý. Dôležitý je rodinný duch a ochota, potom sa dajú prekonať všetky prekážky a vytvára sa priestor pre spoločenstvo, spoluprácu a solidaritu.

Myslíte si, že je užitočné pre svet, ak sa snažíme prijať utrpenie, dať mu zmysel a premieňať ho na dobro?

Pre nás kresťanov má utrpenie spásnu hodnotu. Netrpíme sami pre seba, ale sám Kristus trpí v nás, sám Kristus žije v nás a našimi utrpeniami dopĺňame, čo chýba Kristovmu utrpeniu. Je veľmi dôležité dať utrpeniu zmysel a pochopiť, že Boh nás nezachraňuje od utrpenia, ale zachraňuje nás v utrpení. Najst' ľudské vysvetlenie dôvodu utrpenia (zvlášť utrpenia detí a nevinných) je prakticky nemožné. Je to ako vstúpiť do bludiska, z ktorého nevidíme východ. Na druhej strane, chápať utrpenie v kresťanskej di-

menzii Ježiša, ktorý nás miluje, vydal seba samého a zomrel na kríži za mňa, za nás, môže dať nášmu životu perspektívu hodnoty. Preto by sme sa nemali zoči-voči tajomstvu utrpenia pýtať: „Prečo?“ (prečo trpíme, prečo sa to stalo práve mne atď.), ale mali by sme sa pýtať: „Ako?“ Ako žiť utrpenie, ako mu dať význam, aj význam očistenia nás samých a sveta. Som naozaj presvedčený, že svet, ktorý by žil tajomstvo utrpenia v kresťanskej dimenzii, by sa stal solidárnejší, alebo ako by povedal pápež František, bratskejší.

Stretávali ste sa s podobnými hnutiami na svojich misijných cestách?

Áno, zvlášť v mojej pastoračnej službe v Afrike a v Latinskej Amerike som stretol mnoho hnutí a ľudí, ktorí mali na srdci službu a lásku k chudobným. Práve veľa rehoľníkov, rehoľníčok, dobrovoľných laických misionárov a misionárok mi pomohlo pochopiť, že o chudobných a núdzných si netreba len robiť starosti, ale treba sa o nich starať... teda prejsť od modlitby k činu, k „vyhrnutiu si rukávov“ a urobeniu niečoho konkrétneho. Práve takáto láska a služba chudobným a núdznym pramení z evanjelia a robí Cirkev živou a činnou.

Ako vnímate ochotu členov RN prinášať obety za Svätého Otca a biskupov?

Veta pápeža Františka: „Modlite sa za mňa,“ je takmer príslovečnou a pápež František to naozaj cíti ako niečo reálne, ako niečo, čo prináša úžitok, milosti od Pána. Veríme v spoločenstvo svätých a v Kristovo tajomné telo, preto je veľmi dôležitá modlitba k Pánovi, ktorou prosíme za nejakého človeka. Robíme to aj pre našich drahých zosnulých bratov a sestry. Je veľmi dôležité cítiť sa súčasťou jedného tela, kde sú všetci navzájom prepojení a každý, aj malý člen, je veľmi dôležitý. Preto nás Cirkev učí, že medzi nami, čo sme na zemi pútnikmi do nebeskej vlasti, a tými, ktorí už dosiahli nebo, sa uskutočňuje výmena pomoci a prosebných modlitieb, ktoré adresujeme Bohu. To platí aj pre nás žijúcich. Navzájom si pomáhame prosebnou mod-

litbou, ktorou sa obraciame na Boha, na Ježiša, Ducha Svätého a Pannu Máriu za našich bratov a sestry s konkrétnymi úmyslami. Ja osobne cítim, že dostávam mnohé duchovné dobrá, keď sa niekto za mňa úprimne modlí. A preto všetkých prosím, aby sa za mňa modlili.

Členovia RN sú ctiteľmi Panny Márie a zvlášť si ju uctievaajú ako Nepoškrvnenu. Pri istej príležitosti ste povedali, že ste dieťaťom Nepoškrvnenej, dieťaťom zázračnej medaily. Prečo?

Často opakujem túto príhodu, zvlášť, keď sa zúčastňujem stretnutí vinčentskej rodiny a spoločenstiev, ktoré si osobitne uctievaajú Nepoškrvnenu Pannu Máriu. Narodil som sa v rodine s hlbokým náboženským cítením. Moji rodičia Michele a Angela, ktorí zomreli už pred niekoľkými desiatkami rokov, sa zosobášili v roku 1942 a dvanásť rokov nemohli mať deti. Samozrejme, v tých časoch neboli také vedecké poznatky, aké máme teraz. Moji rodičia v tých rokoch navštívili mnohých lekárov a veľa nemocníc a všetci im hovorili, že nemôžu mať deti... Po desiatich rokoch rodičia takmer rezignovali. Vtedy im jedna rehoľná sestra, dcéra kresťan-

skej lásky, ktorá bola zdravotnou sestrou v nemocnici, kam moji rodičia prišli s týmto problémom, navrhla modliť sa a urobiť si deviatnik k svätej Kataríne Labouré a k Panne Márii zázračnej medaily. Onedlho sa im narodil môj starší brat a v nasledujúcich rokoch ďalšie tri deti (sme štyria a ja som tretí v poradí). Moja matka bola presvedčená, že jej modlitby boli vypočuté vďaka príhovoru svätej Kataríny Labouré a vďaka zázračnej medaile. Preto nám už ako deťom vstúpila úctu k zázračnej medaile a vyzývala nás modliť sa vždy k Panne Márii. S láskou hovorila, že sme „deti zázračnej medaily.“

Čo by ste touto cestou chceli odkázať našim čitateľom a členom Rodiny Nepoškrvnenej?

Buďte vždy nadšení a plní nádeje vo svojom prežívaní a vyznávaní viery. Nenechajte sa nikdy ovládnuť znechutením. Ostaňte vždy verní charizme vašej mariánskej a vinčentskej nábožnosti a kráčajte spolu, zjednotení. Ťažkosti a nedorozumenia sú všade, ale potrebujeme si byť vedomí, že sa máme posilňovať v spoločenstve, kde sa cítime milovaní a nikdy nie súdení. Buďte vždy radostní a plní nádeje v Pánovi. Aj na Vianoce si pripomíname, že je

tu Láska, ktorá nás miluje a prináša nám nádej. Boh prichádza medzi nás ako človek a to môže zmeniť náš život. Prajem všetkým požehnané vianočné sviatky a veľa Božích milostí v novom roku.

Otcovi nunciovi ďakujeme za jeho živý záujem o život veria-

cich na Slovensku, o blízkosť, ktorú prejavuje členom vinčentskej rodiny, chorým aj ľudom bez domova. Vďaka za radosť a nádej, ktorú šíri medzi nami. Nech mu Pán udelí potrebné milosti pre jeho apoštol-skú službu.

Za rozhovor ďakuje sr. M. Alžbeta

Vianoce v mojom detstve

Od narodenia som telesne postihnutá, na vozíku, preto som sa ako dieťa dlhšie liečila ďaleko od domova v detskej liečebni v Čechách. V liečebni sa spolu so mnou liečili deti s rovnakým alebo podobným telesným postihnutím, ako mám ja. Hoci ma rodičia často navštevovali, domov som chodila len na Vianoce, Veľkú noc a cez letné prázdniny. Vianoce som vždy vďaka Pánu Bohu prežívala doma s mojimi rodičmi, bratom a mojou rodinou. Ja aj všetky deti v liečebni sme sa na Vianoce veľmi tešili. Deti sa tešili na rodičov, súrodencov, vianočný stromček, darčeky alebo na to, že vonku napadne sneh.

Aj ja som sa tešila predovšetkým na rodičov a na brata, ale aj na to že na Vianoce sa narodí Ježiško! Doslova som počítala dni a trpez-

livo, alebo skôr netrpezlivo, som čakala na ten vytúžený deň, kedy už konečne budem môcť odísť domov za mojou rodinou! V liečebni sme sa na Vianoce pripravovali tak, že sme s pomocou pani vychovávateľky vyrábali vianočné ozdoby a obrázky so zimnou tematikou. Z platní sme počúvali vianočné koliedy. Pani vychovávateľka nám upiekla medovníčky, ktoré sme si mohli skúsiť ozdobiť a potom zobrať domov. Po nežnej revolúcii, keď sa aj mám deťom z liečebne otvorila možnosť učiť sa náboženstvo a chodiť v nedeľu do kostola na sväté omše, som spoločne s niektorými deťmi chodila s veľkou radosťou každú nedeľu do kostola na svätú omšu, a to aj do krásneho pútnického Kostola Panny Márie, Pomocnice kresťan-

nov. Takto som sa duchovne pripravovala na Vianoce, na oslavu narodenia Pána Ježiša. Doma s rodičmi a mojím malým bratom sme Vianoce prežívali v skromnosti. V malej chalúpke, v domčeku, kde sme vtedy bývali, sme mali len kuchyňu a jednu malú izbičku. V izbičke nám zo stropu z drevenej hrady visel malý vianočný stromček, ktorý sme si takto každé Vianoce kvôli nedostatku miesta zavesili. Pod stromčekom sme mali skromné darčeky: oblečenie a aj nejakú hračku. Z vianočného stromčeka a darčekom, ktoré nám priniesol Ježiško, som sa veľmi tešila. Ale najväčším darom pre mňa bolo to, že môžem byť doma s mojimi rodičmi a bratom!

Ako prežívam Vianoce dnes? Je mi ľúto, že vo svete, ale, žiaľ, aj u nás doma na Slovensku, sme si urobili z Vianoc obchod. Veľmi veľa sa hovorí o tom, aké veľké a drahé darčeky si máme na Vianoce darovať, ale už takmer úplne zabúdame na to, prečo slávime Vianoce. Zabúdame na Jezuliatko! Z vianočných sviatkov sa stále viac a viac vytráca duchovnosť. Ja sa snažím prežívať Vianoce predovšetkým duchovne s modlitbou, na svätej omši s naším duchovným otcom, ktorého slová sú pre mňa

vždy obrovskou posilou, a tiež aj s ľuďmi v našej farnosti. Som nesmierne šťastná a veľmi vdáčna Pánu Ježišovi za to, že aj dnes, tak ako v detstve, môžem prežívať Vianoce s mojou rodinou. Je pre mňa obrovským darom, že mám pri sebe troch maličkých *anjelikov*, tri nádherné maličké detičky môjho brata. Je veľmi krásne, že sa môžem každý deň pozerat' do ich nádherných detských očí a usmiatej tvárik. Ďakujem Pánu Bohu za to, že sme všetci spolu!

Zo srdca želim všetkým ľuďom požehnané vianočné sviatky, aby sa Pán Ježiš narodil vo vašom srdci. V novom roku 2024 veľa Božieho požehnanie, lásky a zdravia. Nech Vás Panna Mária ochraňuje.

Tatiana Š.

350. výročie zjavenia

Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

Úcta k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu sa rozvinula vo svätej Cirkvi postupne. Jej počiatky môžeme nájsť v evanjeliu, keď bol na Kalvárii prebodnutý Kristov bok, z ktorého vyšla krv a voda. Túto skutočnosť veľmi pekne komentuje sv. Augustín, keď hovorí, že stotník otvoril prameň a zdroj uzdravenia, z ktorého sa môže napíť každý, kto je duchovne smädný. Neskôr si viacerí svätí uctievali Božské Srdce Ježišovo ako symbol Božej lásky k ľudstvu. Napríklad sv. Anzelm, sv. Bonaventúra a najmä sv. Ján Eudes a sv. František Saleský.

Táto úcta zosilnela najmä po súkromných zjaveniach, ktoré mala rehoľná sestra Margita Mária Alacoque z rehole Navštívenia Panny Márie v kláštore Paray-le-Monial vo Francúzsku. Túto rehoľu založil ženevský biskup František Saleský spolu so svätou Františkou de Chantal v roku 1615. K spiritualite rehole patrila aj úcta dvoch srdc – Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a Nepoškrvneneho Srdca Panny Márie. Sv. Margita Mária Alacoque

pochádzala z jednoduchej roľníckej rodiny a Božia prozreteľnosť ju priviedla do spomínanej rehole 20. júna 1671 ako dvadsaťštyriročnú (narodila sa v roku 1647). Hoci nemala vyššie vzdelanie a v komunite vykonávala len jednoduché práce, mala hlboký vnútorný život. Vo svojich zápiskoch písala, že stále cíti blízkosť Ježišovej osoby, ktorej sa úplne odovzdala.

Práve pred 350 rokmi sa pred svätostánkom kláštorného kostola v Paray-le-Monial odohralo prvé súkromné zjavenie. Bolo to vo vianočnej oktáve na sviatok sv. Jána, evanjelistu, 27. decembra 1673. V zjavení vo viditeľnej podobe videla Ježiša Krista, ktorý sa jej prihovoril takto: „Moje Božské Srdce oplýva takou veľkou láskou k ľudom a k tebe, že už ďalej nemôžem ukrývať v sebe tento plameň lásky. Tvojím prostredníctvom chcem vyliť svoju lásku a zjaviť ju ľudom, aby som ich obohatil jej vzácnymi pokladmi. Obsahujú milosti potrebné pre posvätenie a spasenie, ktorými má byť ľudstvo

vytrhnuté z priepasti hriechu a záhuby. A teba som si vyvolil aj napriek tvojej nehodnosti a nevedomosti, aby si uskutočnila tento môj veľký úmysel, aby bolo zrejmejšie vidieť, že tieto poklady pochádzajú od mňa.“ Sestra Margita Mária sa dlho nevedela nikomu zdôveriť o tomto videní. Avšak od tohto času cez celý rok 1674 každý prvý piatok, keď kľáčala pred vyloženou Oltárnou sviatosťou, videla Ježiša a jeho láskyplné Srdce, z ktorého šľahali plamene lásky. Viackrát počula: „Keby ľudia aspoň trochu splácali moju lásku svojou láskou, zdalo by sa mi všetko, čo som pre nich vykonal, len nepatrným. Avšak stretávam sa len s chladnosťou a pohrdaním. Aspoň ty ma teda poteš a daj mi náhradu za ich nevďak horlivým prijímaním Eucharistie.“

Ďalšie zjavenie sa odohralo znovu na sviatok sv. Jána, evanjelistu, v roku 1674. Vtedy jej Pán ukázal

svoje Božské Srdce s ranou od stotníkovej kopije. Srdce bolo ovinuté tŕňovou korunou a nad ním sa vypínal kríž. Pán ju uistil, že prehojnými milosťami a požehnaním zahrnie tých, čo si budú uctievať Najsvätejšie Srdce Ježišovo. Pán Ježiš ju v tomto zjavení povzbudil, aby o týchto skutočnostiach informovala svojho spovedníka, jezuitu P. Claudia de la Colombière, ktorý sa stal veľkým apoštolom tejto úcty. Posledné zjavenie sa udialo v oktáve sviatku Božieho tela v roku 1675. Vtedy si Pán Ježiš želal, aby bol v piatok po oktáve Božieho tela zavedený zvláštny sviatok úcty k Božskému Srdcu Ježišovmu. Počas zjavení boli vyslovené aj prisľúbenia Najsvätejšieho Srdca. Sestra Margita Mária, napriek nepochopeniu a úskaliam, spolu so svojím spovedníkom zasiala semienko úcty k Najsvätejšiemu Srdcu najprv vo vlastnej reholi Navštívenia Panny Márie. Na radu spovedníka spísala svoj životopis a priebeh zjavení. Potom si ju jej Božský ženich, ktorého nadovšetko milovala, povolal k sebe 17. októbra 1690.

Pomocou jezuitov sa táto úcta rozšírila do všetkých krajín sveta. Neškôr aj pápeži odobrili a propagovali

túto úctu. Blahoslavený pápež Pius IX. v roku 1856 zaviedol sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho pre celú svätú Cirkev a odporúčal celý mesiac jún venovať tejto úcte. Pápež Lev XIII. povolil v roku 1899 litánie k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu a spolu s biskupmi celého sveta mu zasvätil celý svet. Pápež Benedikt XV. 13. mája 1920 vyhlásil sestru Margitu Máriu Alacoque za svätú. Svätý pápež Pius X. nariadil na slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho osobitnú odprosujúcu pobožnosť pred vyloženou Najsvätejšou oltárnou sviatosťou. Aj poslední pápeži túto úctu odporúčajú kňazom a veriacim.

Úcta k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu, najmä pravidelná svätá spoveď a sväté prijímanie na prvé piatky mesiaca, ale aj adorácie, deviatniky a iné pobožnosti boli prostriedkom prehĺbenia duchovného života u mnohých veriacich a priniesli v dejinách Cirkvi bohaté duchovné ovocie.

Nech je spomienka na 350. výročie prvého zjavenia Božského Srdca Ježišovho sv. Margite Márii Alacoque pre nás príležitosťou znova sa zamyslieť nad tým, aké veľké je Božie milosrdenstvo voči nám, ako veľmi nás Ježišovo Srdce miluje. Aká bude naša odpoveď na túto lásku?

Vdp. Gabriel Brenza

Liturgická formácia

Po krátkom prerušení sa opäť vraciame k téme liturgickej formácie. Priblížili sme si už niektoré základné liturgické postoje – státie, sedenie, procesia, kľačanie a pokľaknutie.

V našom liturgickom uvažovaní pokračujeme v spoznávaní ďalších liturgických postojov, ktoré môžu byť pre nás inšpiráciou. V spomienkach ľudí, ktorí žili v blízkosti sv. Jána Pavla II., môžeme nájsť aj svedectvo o intenzívnej modlitbe, ktorú svätec každodenne praktizoval, čím posväcoval deň aj ľudí, s ktorými sa stretá-

val a za ktorých sa modlil. Blízki spolupracovníci spomínajú, že mnohokrát nachádzali pápeža (ale aj v minulosti ako kňaza alebo krakovského biskupa) v prostrácii, teda v intenzívnej modlitbe v pokornej polohe ležiaceho na zemi v tvare kríža. Je to starobylý postoj modliaceho sa pokorného človeka.

Prostrácia – poloha ležiaceho na zemi v tvare kríža, bola známa tak v Starom ako aj v Novom zákone a je znakom najhlbšej adorácie a pokánia. Je to ešte väčšie poníženie sa pred Božou velebnosťou ako kľáčanie. V Biblii teda nachádzame mnoho príkladov padnutia na tvár pred Božím majestátom, napríklad v Žalme 95, 6: „*Podŕte, klaňajte sa a na zem padnite, kľaknite na kolená pred Pánom, ktorý nás stvoril,*“ (alebo aj na iných miestach: Gn 17, 3; Dt 9, 18; 1 Kr 8, 54; Joz 5, 15). Ale tiež v Novom zákone, napr. v opise príchodu mudrcov z Východu k novonarodenému Ježišovi: „*Vošli do domu a uvideli dieťa s Máriou, jeho matkou, padli na zem a klaňali sa mu*“ (Mt 2, 11). Alebo pri opise uzdravenia malomocného: „*Len čo zbadal Ježiša, padol na tvár a prosil ho*“ (Lk 5, 12) a taktiež na iných miestach ako napr. Mt 17, 6; Zjv 4, 10.

Tento postoj symbolizuje najhlbšie poníženie sa a úplné uznanie Božej zvrchovanosti a vôle, ale tiež najintenzívnejšiu modlitbu, prosbu o pomoc a posvätenie. Viac ako akékoľvek slová vyjadruje úplnú odovzdanosť Bohu a pocit vlastnej slabosti. Padnutie na tvár sa teda môže uskutočniť buď z úcty alebo z odovzdania sa pod výlučnú Božiu ochranu.

Rímska liturgia, ako ju poznáme, prevzala tento postoj z byzantskej liturgie, ktorá ho zasa prevzala z ceremonálu cisárskeho dvora. V kresťanstve mala poloha ležiaceho na zemi v tvare kríža aj charakter individuálnej, súkromnej a mimoriadne intímnej modlitby.

Ďalším postojom používaným v liturgii je úklon a to dvojakým spôsobom: **úklon hlavou** a **úklon telom**. Oba tieto postoje sú obmenou kľáčania a pokľaknutia a majú podobný význam. Vyjadrujú úctu a poklonu, podriadenosť a uznanie nadriadenosti Božieho majestátu. Pokľaknutie a kľáčanie sa v podstate vzťahujú na Najsvätejšiu sviatosť, sviatosť reálnej prítomnosti Krista, a úklon je zas prejavom úcty osobám, veciam a predmetom v liturgii. Takto sa napríklad hlboko skláňame pred oltárom, krížom a s gestom úklonu hlavou sa skláňame pred knihou evanjelia, biskupom, celebrantom a pri slávnostnom požehnaní.

V rímskom obrade sa skláňala hlava napríklad v pôste pri modlitbe nad ľudom v závere obradov sv. omše. V Španielsku a v Galii bol úklon hlavou zvykom pred biskupským požehnaním pred svätým prijímaním. Úklon je prirodzeným pre-

javom úcty a zmieňuje sa o ňom aj starokresťanské dielo *Apoštolská konštitúcia*. Vo východných liturgiách sa zväčša používajú hlboké úklony tela, kdežto západná rímska liturgia ho nahrádza kľáčaním, čo je zvyk z neskoršieho obdobia kresťanstva.

Pri omši sa teraz rozlišujú dva úklony – úklon hlavy a úklon tela.

Úklon hlavy (nikdy nie spolu s plecami) sa koná pri vyslovení mena Božských osôb, pokiaľ sa spoločne vyslovujú (napr. Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému...), ale i kedykoľvek sa vyslovuje meno Ježiš, Mária alebo meno svätca, na česť ktorého sa slávi svätá omša.

Úklon tela a to hlboký, pri ktorom by sa ruky mohli dotknúť kolien, sa robí: pred oltárom, kde nie je Najsvä-

tejšia Sviatosť a tiež pri modlitbe kňaza pred čítaním evanjelia a pri príprave obetných darov. Kňaz sa skláňa aj vtedy, keď prednáša konsekračné slová – slová premenenia. Okrem toho pri vyznaní viery – pri slovách „*ktorý sa počal z Ducha Svätého a narodil sa z Márie Panny*“ sa ukláňajú všetci, nie iba kňaz, čím vyjadrujeme oslavu tajomstva Vtelenia. V Rímskom kánone sa kňaz istú predpísanú časť modlí tiež hlboko sklonený. A nakoniec podobný úklon robí aj diakon, keď si pred hlásaním evanjelia vyprosuje požehnanie.

Niekedy u veriacich, zvlášť u tých, ktorí vykonávajú nejakú liturgickú službu (napr. lektori), vyvstáva otázka, kedy a kde majú použiť úklon. Zásadou je, že úklon hlavy alebo celého tela si vyžaduje na jednej strane slávnostné a na druhej strane akési jemné opatrné správanie. Ako bolo vyššie spomenuté, úklon treba urobiť počas liturgie vtedy, keď prechádzame popred oltár. Inokedy sa takéhoto gesta treba zdržať, pretože v používaní jednotlivých úklonov je dôležitá aj rozumná striedmosť. Liturgia sa totiž nesmie stať neustálym klaňaním sa všetkému a všetkým, inak sa môže zvrhnúť na paródiu liturgie.

Vdp. Peter Starošťík
(Pokračovanie v budúcom čísle)

Panna Mária

– Rozväzovačka uzlov

(22. časť)

V minulej úvahe sme hovorili o tom, že v bežnom živote ide všetko od života k smrti, ale paschálne tajomstvo znamená, že ideme od smrti k životu. Hovorili sme, že najväčším umením v živote je naučiť sa žiť svoj život. V tejto úvahe si povieme trochu bližšie o nábožnosti a jej význame, o pobožnosti k Panne Márii – Rozväzovačke uzlov, ktorú má rád Svätý Otec František, a o Márii, ktorá nám pomáha, ako hovorí aj Svätý Otec, rásť, čeliť problémom a čeliť životu.

Od začiatku roku 2019, keď sme prvýkrát začali rozoberať tému o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov, sme si hovorili o význame tejto pobožnosti. O tom, ako nám Panna Mária pomáha rozväzovať uzly nášho života a vedie nás k Ježišovi. Touto poslednou úvahou by sme tému o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov od pátra Eliasa Vellu ukončili.

Čo je to nábožnosť? Nábožnosť je túžba srdca, vaše srdca. To znamená, že človek je priťahovaný k určitému druhu spirituality viac ako k nejakému inému druhu spirituality. Týchto typov nábožností môže byť mnoho. Nemôžem od vás očakávať, že budete mať ten istý typ nábožnosti ako ja. Nábožnosť zvyčajne závisí od charakteru daného človeka, od okolností, v ktorých sa momentálne nachádza. Čiže nábožnosť nie je cieľ, ale prostriedok. Nie je cieľom preto, lebo cieľom vždy zostáva Ježiš. Nábožnosť nás vždy vedie k nemu a pomáha nám v tom, aby sme sa k nemu dostali jednoduch-

ším spôsobom. Aby táto nábožnosť nebola len povrchná alebo umelá, musí viesť k premene srdca. Sú mnohí, ktorí sú síce nábožní, ale nikdy sa nezmenia. Napríklad ľudia, ktorí boli mnohokrát na púti v Medžugorí alebo niekde inde. Je to veľmi pekná vec. Ale každá táto púť ťa zmení? Alebo zostávaš na tom istom mieste, kde si? S tými istými problémami odpustenia, s tými istými problémami žiarlivosti, problémami perverznej sexuality. Ak ti táto púť pomáha, tak áno, je to pozitívne. Ale ak nevynakladáš žiadne úsilie na to, aby si urobil premenu svojej mysle a svojho srdca, tak táto pobožnosť nemá korene.

Sú stovky pobožností k Panne Márii. Márii, ktorú si uctieваме pod rozličnými menami a za rozličných udalostí. To je dobré. Ale dovoľujeme Panne Márii, aby nás viedla k Ježišovi? Každý si vyberá tú pobožnosť, ktorá sa mu páči. Medzi tými mnohými pobožnosťami máme pobožnosť k Panne Márii – Rozväzovačke uzlov. Je to pobožnosť, ktorá určitým spôsobom bola propagovaná Svätým Ocom Františkom. On má veľmi rád túto pobožnosť. Ak sa trochu pozrieme do súkromia Svätého Otca Františka, môžeme si všimnúť, že má tri obľúbené pobožnosti. Prvá je pobožnosť k Božiemu milosrdenstvu, druhá k Panne Márii – Rozväzovačke uzlov a tretia je pobožnosť k sv. Jozefovi. Keď bol Svätý Otec František arcibiskupom v Buenos Aires v Argentíne, vždy, keď sa v kostole skončila adorácia, išiel a hľadal nejakú ikonu Panny Márie a potom sa pri nej modlil. Potom sme mohli vidieť arcibiskupa Bergoglia, ktorý ako malé dieťa vždy túto ikonu alebo obraz Panny Márie pobožkal. Prvú vec, ktorú urobil, keď bol zvolený za pápeža, bolo, že išiel do chrámu Santa Maria Maggiore a celý svoj pontifikát vložil do rúk Panny Márie. Kedykoľvek ide na nejakú cestu, vždy vkladá túto cestu pod ochranu Panny Márie. Za-

iste nemáme žiadne pochybnosti o veľkej úcte pápeža Františka voči Panne Márii.

Každý z nás obdivuje dieťa v náručí matky. Je to Boží dar, nádherný dar. Ale my nechceme, aby bábätko zostalo bábätkom. A ak toto dieťa nerastie, tak si začíname robiť starosti. Matka uteká za lekárom. Prečo nerastie? Ja ho mám rada ako bábätko, ale nechcem, aby týmto bábätkom zostalo. Ale v našom duchovnom živote mnohokrát zostávame bábätkami. Sme dobrí ľudia. Máme svoje pobožnosti, ale nikdy nevyrastieme. V našom duchovnom živote nekráčame po ceste, iba na nej stojíme. Prechádza rok po roku a my sme stále na tom istom mieste. A Mária nám pomáha rásť.

Svätý Otec František veľmi rád poukazuje na Božiu Matku v našom živote. Ona je tá, ktorá mi pomáha rásť, ktorá mi pomáha čeliť problémom, čeliť životu. Pannu Máriu potrebujem vo svojom živote zvlášť preto, aby ma učila ako sa modliť. Je to preto, lebo Božia Matka má intímny vzťah s Ježišom. Ona je ženou, ktorá načúva. Preto mi pomáha v mojej modlitbe. Obvykle sa modlíme k Panne Márii. Ale je tiež veľmi krásne, keď vnímame, že Mária sa modlí zároveň so mnou. Keď cítime, že Božia Matka spolu so mnou adoruje Boha. Pannu Má-

riu potrebujeme, pretože nám pomáha rozlišovať. Pomáha nám rozlišovať Božiu vôľu. Matka Božia je z toho prirodzeného psychologického pohľadu veľmi schopná v rozlišovaní. A my potrebujeme niekoho, kto nám bude pomáhať rozlišovať Božiu vôľu. Pretože Božia vôľa mnohokrát prekračuje naše logické uvažovanie. Preto sa často mýlime, robíme chyby. Je to preto, že sa snažíme vidieť Božiu vôľu podľa svojej logiky, podľa svojho myslenia. Zatiaľ čo Boží spôsob uvažovania sa líši od nášho spôsobu uvažovania. Mária nám pomáha odovzdať sa. Celú našu snahu o svätosť môžeme vyjadriť jedným slovom: odovzdanie sa. Odovzdať sa, či už chápem alebo nechápem, či sa mi niečo páči alebo nepáči. Panna Mária odovzdala celý svoj život Bohu. Mária mi pomáha tiež čakať. Čakať na Boha. Boží čas je iný ako môj čas. Často sa mi zdá, že Boh je príliš pomalý. My chceme, aby udalosti prebiehali rýchlejšie. Ale opravdivý človek, pravý svätý je ten, ktorý sa vie odovzdať a čakať na Boha. Aj Mária čakala, kým Boh presvedčí Jozefa, že počala z Ducha Svätého.

Mária mi pomáha čeliť problémom. Ale problémy nie je možné riešiť magickým spôsobom, ale mojou vlastnou spoluprácou.

Niekedy keď mám problém, idem za kňazom a prosím ho o modlitby. A očakávam, že tento problém sa sám vyrieši. Ale ja s tým nerobím absolútne nič. Neznamená to, že Boh by to nemohol urobiť takýmto spôsobom. Ale nie je to spôsob, akým on koná. On k nám pristupuje ako k dospelým, nie ako k deťom. Ak máte šesťročného chlapca a je hladný, idete a dáte mu kus chleba. A tento chlieb je už pripravený, taký, aký má byť. Ale ak vám povie šesťnásťročný chlapec, že je hladný, ukážete mu, kde je chlieb, ukážete mu, kde je syr, kde je maslo, ale očakávate, že chlieb si pripraví sám. Prečo to robím tak? Lebo si vážim jeho dôstojnosť.

Mária mi tiež pomáha čeliť životu. Samozrejme, život nepozostáva len z problémov. Život sa skladá z mnohých pozitívnych vecí. A Mária mi pomáha, aby som vedel využívať svoje charizmy, svoje talenty. Často sme v našom živote statickí. Každý z nás disponuje mnohým potenciálom, ktorý keby sme využili, tak môžeme konať zázraky. Ale my tento potenciál nevyužívame. Bojíme sa. Žijeme taký normálny život bez toho, žeby sme odpovedali na nejaké výzvy. Svätci sa stali svätými preto, lebo museli čeliť životu – ľudom, ktorí ich

nechápali, predstaveným, ktorí mali inú mentalitu, povahu, ako mali oni. Neraz boli inými odsúdení.

Mária je tu preto, aby mi darovala Ježiša. Pátrovi Eliasovi sa veľmi páči ikona, ktorá zobrazuje Božiu Matku ako nám ponúka Ježiša. Ako by mi chcela povedať: „*Počala som*

ho pre teba! Porodila som ho pre teba! Nie je vlastne môj! Je tvoj!“ Preto na mnohých mariánskych ikonách vidíme Ježiša, ako sa k nám obracia tvárou v tvár. Ako keby nám Božia Matka hovorila: „*On je tvoj!*“ Svätý Otec František prejavuje svoju veľkú múdrosť, keď nám Pannu Máriu predstavuje ako ženu, ktorá nám pomáha v uzdravení. Božia Matka v žiadnom prípade nestojí na mieste Ježiša. Ale naopak, ona nás vedie k Ježišovi. Ona dobre vie, že všetka moc, sila pochádza od Ježiša, od Ducha Svätého. Ona je služobnica Pána, tá ktorá sa úplne odovzdala do Božích rúk.

Z prednášok P. Eliasa Vellu spracovala sr. M. Jaroslava

Svedectvá a spomienky na sestru M. Bernadetu

So sestrou Bernadetou sme putovali do Lúrd ako malí chlapci prvýkrát v roku 1996. Vtedy sprevádzal púť Rodiny Nepoškvrnenej arcibiskup Alojz Tkáč a my sme mu tam miništrovali. Boli to nezabudnuteľné chvíle – svätá omša vo vlaku, pobyt v Lurdoch či pobyt v blízkosti sestry Bernadety, našej duchovnej mamy. Pre mňa osobne to vždy boli také malé duchovné cvičenia. Pamätám si, ako sme so sestrou M. Bernadetou často sedeli pri Massabielskej jaskyni či pri rieke Gave. Veľa sa tam modlila a verím, že aj za nás. V roku 1992 nám zomrela mama a sestrička Bernadeta spolu so spolusestrami nás duchovne sprevádzala až ku kňazskej vysviacke. Spomenul som to aj v homílii v Ružencovej bazilike pri tohtoročnej púti:

Drahí bratia a sestry, pred niekoľkými dňami som po dlhých rokoch otvoril rodinný album fotografií. Nečakane som v ňom našiel jeden list. Pred tridsaťjeden rokmi mi ho napísala moja mama. Tento list písala niekoľko dní pred smrťou. Krátko po skočení letných prázdnin, keď sme spolu s bratom nastúpili do štvrtej triedy, mama z ničoho nič začala kašľať. Keďže jej to neprechádzalo, mamin brat, náš strýko lekár, ju zobral do nemocnice na niekoľko vyšetrení. Výsledky nedopadli dobre a mame zistili rakovinu pľúc. Mama mala len 35 rokov. Ako dobre viete, mám brata dvojčku, a ako deti sme nechápali, čo to všetko znamená. Mysleli sme si, že ide o chorobu, ako je prechladnutie alebo chrípka, zápal hrdla alebo hocijaká iná choroba, ktorá má svoj začiatok a rýchlo skončí. Avšak mama musela ísť do nemocnice.

V tom čase neboli mobilné telefóny, ako ich máme dnes, a tak si spomínam, že sme jej písali listy a že aj ona nám písala listy až dovtedy, kým ešte vládala písať. Mama nám veľmi chýbala. Každý večer sme sa modlili ruženec za jej uzdravenie. Modlili sme sa k nebeskej Mame, ktorá má veľmi veľa oslovení, medzi ktorými je aj Lurdská Panna Mária,

aby povedala svojmu Synovi Ježišovi, aby uzdravil našu mamu. Pamätám si, ako mama z času načas prišla z nemocnice na priepustku domov. Choroba ju veľmi zmenila: bola chudá a bez vlasov... Ale stále to bola naša mama. Keď bola pri nás doma, vlasy jej začali rásť a zdá sa mi, že aj trochu pribrala, pretože babka varila výborné jedlá. Stávalo sa, že mama nemohla a nevládla jesť. Robila všetko možné, čo bolo v jej silách, aby prekonala chorobu. Robila to pre nás, svoje deti. Aj keď bola v nemocnici, vždy sa zaujímala, ako sa máme, ako sa nám darí v škole. Písala nám veľa listov. Až dodnes mám uložený jej posledný list. Napísala mi ho pred 31 rokmi. Nemala už silu písať, a tak v tomto poslednom liste napísala len šesť slov: „Mám ťa veľmi rada. Tvoja mama.“

Bratia a sestry, „mám ťa veľmi rada. Tvoja mama“. Tieto slová hovorí nielen tu, na tomto vzácnom mieste v Lurdoch, ale každý deň nášho života naša nebeská Mama Panna Mária. Panna Mária nás má vždy veľmi rada. Aj počas pekných a pokojných chvíľ, ale aj počas ťažkých a dramatických momentov, ktoré prežívame v našom živote. Často sa však stáva, že zabúdame na túto našu nebeskú Matku, pre-

dovšetkým vtedy, keď sa máme dobre, keď sme zdraví, bohatí. Mamy, ktoré sú tu na našej púti, myslím, že môžu potvrdiť tieto slová, že niečo podobné sa deje aj v ich rodinách. A tak ako žiadna mama nikdy nezabudne na svoje dieťa, tak ani naša nebeská Matka nikdy nezbúda na nás a stále za nás oroduje.

Keď sa pozrieme na Pannu Máriu, môžeme vidieť, že v rukách drží Ježiša, ktorý je cesta, pravda a život. Panna Mária všetkých vedie ku Kristovi. Keď prosíme Pannu Máriu, môžeme získať mnohé milosti. Panna Mária sa prihovára za nás a keď sa modlíme ruženec, aj ona sa modlí s nami a hovorí svojmu Synovi: „Ježiš, osoba, ktorú veľmi milujem, je chorá. Uzdrav ju, prosím! Buď jej vždy na pomoci! Vypočuj jej modlitbu!“ A Ježiš vždy počúva svoju Mamu a koná. Pretože Boh nikdy neodmietne prosbu tej, ktorú zo všetkých stvorení najviac miluje.

A ešte jedna vec: Vždy keď sme sa večer v lurskej nemocnici lúčili so sestrou M. Bernadetou, tak nám dala krížik na čelo a povedala: Nech vás žehná Otec, Syn a Duch Svätý ako aj dve ruky Panny Márie. A toto si pamätám dodnes a vyprosujem to aj vám všetkým.

V súčasnosti do Lúrd chodíme ako kňazi – Peter ako ceremonár, a ja aj ako redaktor Rádia Lumen, odkiaľ sme sprostredkovali viacero priamych prenosov. Tak ako nás Rodina Nepoškvrnenej povzbudzovala, keď sme boli malí – tak teraz aj my svojím poslaním chceme povzbudzovať druhých ich v každodennom nesení krížov. Sláva Bohu a Nepoškvrnenej!

Vdp. Pavol Jurčaga

Od roku 1998 som ako študent Gymnázia sv. Andreja v Ružomberku spolupracoval s Rádiom Lumen. Vždy som sa tešil, keď som mohol pred Vianocami nahráť so sestrou Bernadetou duchovnú kyticu pre Svätého Otca a otcov biskupov. Spolu s bratom sme sa často do nej zapájali a obetovali za Svätého Otca a otcov biskupov mnohé modlitby a obety. Bolo pre nás povzbudením, ako sa mnohí chorí aktívne do duchovnej kytice zapájali a v tom podľa ich vzoru pokračujeme v modlitbách dodnes.

Informácie

- ✿ Veľmi pekne vám ďakujeme za duchovnú kyticu, ktorú sme spoločne pripravili pre Svätého Otca a otcov biskupov k Vianociam. Nech vám nebeský Otec odmení všetky vaše modlitby, obety a zahrnie vás svojím požehnaním. Ďakujeme vám aj za pekné texty a blahoželanania pre Svätého Otca a otcov biskupov.
- ✿ Ani my na vás nezabúdame vo svojich modlitbách. K Vianociam prijmite od nás darček: päť svätých omší, ktoré sme dali odslúžiť za živých členov Rodiny Nepoškvrnenej. Veľká vďaka za všetky vaše modlitby, obety za nás. Bez tohto vášho duchovného sprevádzania by apoštolát RN nebol možný. Novonarodené Jezuliatko v jasliach nech naplní vás i vašich drahých pokojom a láskou.
- ✿ 11. februára 2024 budeme sláviť 32. svetový deň chorých. Nezabudnime sa v tento deň spojiť v modlitbe za všetkých chorých a členov Rodiny Nepoškvrnenej. Nech im dobrotivý Boh uľaví v bolesti a dá im silu, aby sa nevzdávali, ale nasledovali nášho Pána v nesení kríža. Nepoškvrnená Matka nech ich privádza bližšie k Ježišovi.
- ✿ Ďakujeme za všetky vaše objednávky stolového kalendára a vreckového kalendárika na rok 2024. Ak ste si ich ešte neobjednali, môžete si ich objednať alebo doobjednať na našej adrese. Naďalej si môžete objednávať naše knižné publikácie: *Veľkosť sv. Michala, archanjela, Mesiac k úcte sv. Jozefa, Bartolomej Longo* a brožúrky: *Novéna k Panne Márii z Pompejí a Modlitby sv. Brigity*. Objednať si môžete aj sviečky, ich ponuku nájdete na internetovej stránke RN.
- ✿ Znovu by sme vás chceli poprosiť, aby ste v korešpondencii nezabúdali uvádzať vašu presnú a úplnú adresu, prípadne aj číslo telefónu, pretože v opačnom prípade nemôžeme vaše objednávky dobre a včas vybaviť.

Osemsmerovka

Boží Syn bol najväčším darom od Boha, ktorým najdokonalejšie prejavil svoju lásku voči nám. Vlastným príkladom nás učí láske, odpusteniu, radosti a pokoju. Keď ho v tomto nasledujeme, zároveň vyjadrujeme

Tajnička má 23 písmen a vyriešime ju po vyškrtnutí týchto slov:
 ANJELI, BETLEHEM, BOH, BOŽIA, DARY, DIEŤA, FIAT, JASLE, JEŽIŠ, JOZEF, KAPOR, LÁSKA, MED, NARODENIE PÁNA, NÁDEJ, NOC, OKOLIE, OKTÁVA, OMŠA, PANNA MÁRIA, PASTIERI, POLNOČNÁ OMŠA, POKORA, POŠTA, PÔST, ŠTEDRÝ VEČER, TMA, VIANOCE, VIERA, VÔĽA.

A	R	E	Č	E	V	Ý	R	D	E	T	Š	A
S	I	B	O	H	A	E	V	O	A	N	N	A
D	A	R	Y	V	Š	J	L	M	U	Á	R	Š
A	K	S	Á	L	M	J	T	S	P	D	B	M
I	A	T	D	M	O	C	O	E	A	E	E	O
Ž	K	T	D	O	A	O	I	Z	S	J	T	Á
O	Ť	S	V	I	A	N	O	C	E	Z	L	N
B	J	Ô	E	P	E	E	N	Ž	K	F	E	Č
H	Ľ	P	O	D	O	Ť	I	A	A	I	H	O
A	P	R	O	Í	E	Š	A	L	P	A	E	N
CH	A	R	E	I	V	M	T	O	O	T	M	L
P	A	S	T	I	E	R	I	A	R	K	D	O
N	U	I	L	E	J	N	A	R	O	K	O	P

Osemsmerovku pripravila Mária Goldbergerová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **31. decembra 2023**.

Tajnička osemsmerovky z čísla 4/2023 znie: „Som Nepoškvrnené Počatie.“ Výhercovia sú: **Elena Chreneková** zo Zábiedova, **Mária Marcinová** z Hervartova a **Eva Gogová** z Topoľčian. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame peknú knihu.

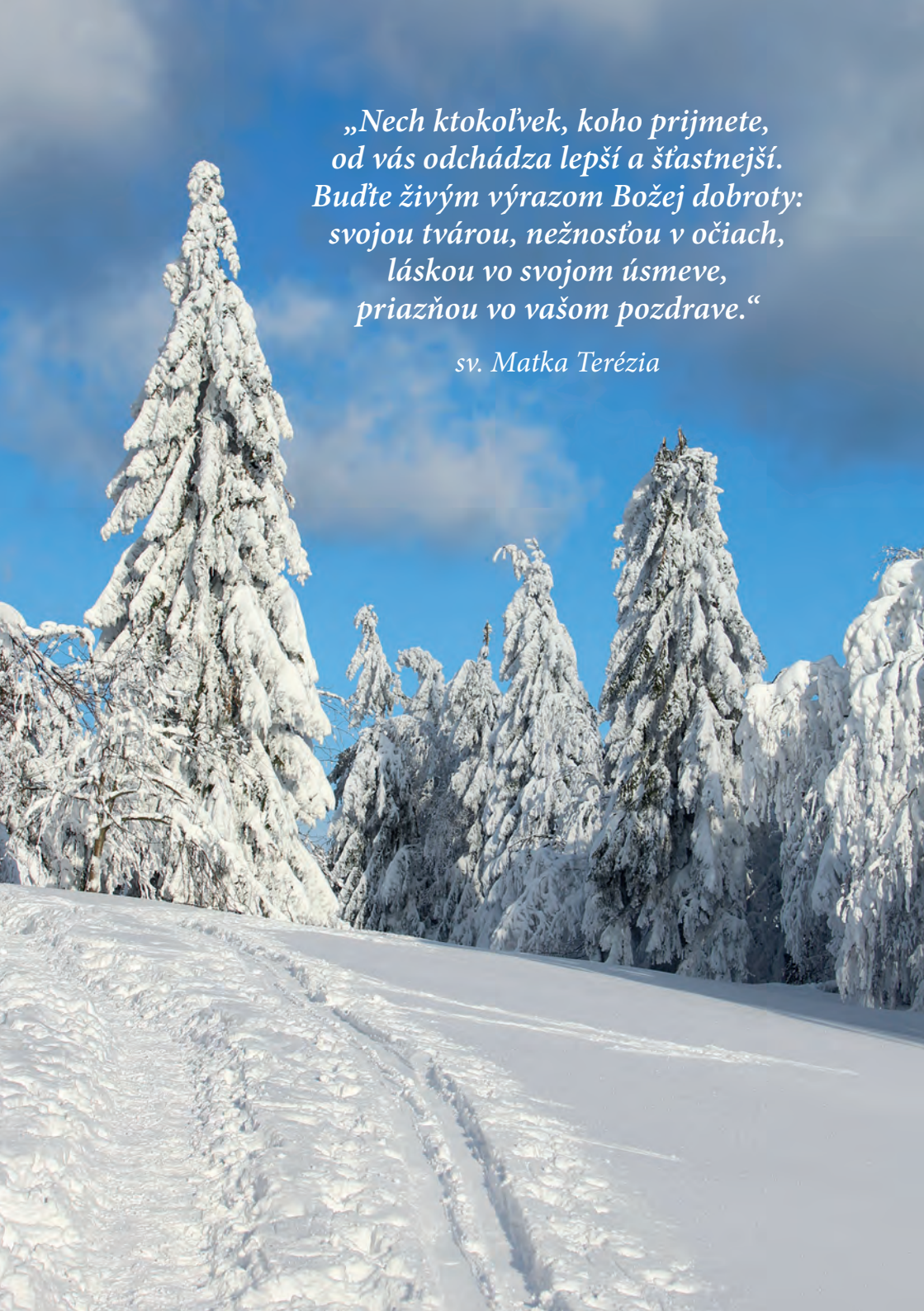
„Budú sa mu klaňať všetci králi,
slúžiť mu budú všetky národy.“
(Ž 72, 11)

**NECH NARODENÝ SPASITEĽ
SVOJOU NEKONEČNOU LÁSKOU
ZAPÁLI A PREMENÍ VAŠE SRDCIA
NA KRÁĽOVSTVO SVOJHO POKOJA A RADOSTI,
ABY SVET SKRZE VÁS MOHOL SPOZNAŤ
TVÁR JEDINÉHO PRAVÉHO BOHA
LÁSKY, DOBROTY A MILOSRDENSTVA.**

To Vám zo srdca
prajú a vyprosujú

*sestry satmárky
z Rodiny Nepoškrvnenej*

*„Nech ktokoľvek, koho prijmete,
od vás odchádza lepší a šťastnejší.
Buďte živým výrazom Božej dobroty:
svojou tvárou, nežnosťou v očiach,
láskou vo svojom úsmeve,
priazňou vo vašom pozdrave.“*

sv. Matka Terézia